

net for børne- og ungdomsforsorg og ved domstolene.

Kapitel 10 indeholder reglerne om rådgivningscentre, der er hjælpeorganer for såvel børneværnene som børneforsorgsinstitutionerne.

I kapitel 11-14 følger reglerne om børns ophold i pleje uden for hjemmet og om børne- og ungdomsforsorgens institutioner.

Kapitel 11 handler således om dagpleje og daginstitutioner m. v., der hidtil er kaldt institutioner for forebyggende børneforsorg.

Kapitel 12 handler om tilladelse til og tilsyn med privat familiepleje og kapitel 13 om børne- og ungdomshjem, dels anerkendte institutioner med dertil hørende tilskudsregler, dels andre børne- og ungdomshjem.

I kapitel 14 gives derefter reglerne for forældres betaling for forsorgen for børn og unge uden for hjemmet.

I kapitel 15 gives regler om anerkendelse af foreninger for børne- og ungdomsforsorg.

Kapitel 16 indeholder reglerne om fordelingen af udgifterne ved børne- og ungdomsforsorgen mellem stat og kommuner og nogle regnskabsmæssige regler, og i kapitel 17 gives nogle straffebestemmelser til sikring af lovens overholdelse. Endelig afsluttes loven i kapitel 18 med overgangs- og slutningsbestemmelser.

III. Almindelige bemærkninger vedrørende nogle hovedspørgsmål.

Uanset at loven efter forslaget fremtræder i ny skikkelse, bygger den dog i hovedsagen på samme principper som den gældende lov. Ved de ændringer af enkeltheder, der er foretaget, tilsigtes en videreførelse af den linie, der har præget børneforsorgens udvikling i 1950-erne.

I det følgende omtales de vigtigste af de realitetsændringer, lovforslaget indeholder, medens man iøvrigt skal henvise til bemærkningerne til de enkelte paragraffer nedenfor under V.

1. De kommunale børne- og ungdomsværn.

Betegnelsen for det kommunale organ, der udøver børne- og ungdomsforsorgen, har siden socialreformen i 1933 været „børneværnsudvalget“. I lovforslaget er dette ændret til „børne- og ungdomsværnet“. Grunden hertil er, at der ikke er tale om noget udvalg af kommunalbestyrelsesmedlemmer, men om et selvstændigt nævn, der ganske vist vælges af kommunalbestyrelsen, men — bortset fra socialudvalgets formand — ikke nødvendigvis

blandt dennes medlemmer. Dette har navnlig været tilfældet efter lovændringen i 1958, hvorefter der ikke længere stilles krav om, at mindst halvdelen af medlemmerne skal være medlemmer af kommunalbestyrelsen. Hertil kommer, at det er ønskeligt, at det af betegnelsen kommer til at fremgå, at virksomheden også omfatter ungdomsforsorg, og i øvrigt anvendes „børne (— og ungdoms)-værnet“ allerede i vidt omfang i praksis.

De kommunale børne- og ungdomsværn skal efter forslaget varetage samme opgaver som børneværnsudvalgene. Dog foreslås den udvidelse, at børne- og ungdomsværnet selv skal kunne træffe beslutninger om økonomisk støtte i tilfælde, hvor det efter de gældende regler kun kan indstille til det sociale udvalg. Endvidere skal børne- og ungdomsværnet fra socialudvalget overtage administrationen vedrørende forældres betaling til hel eller delvis dækning af udgifterne ved forsorg uden for hjemmet i henhold til børneforsorgsloven. Disse afgørelser må først og fremmest træffes ud fra hensynet til børnene og de unge, og det indebærer derfor som oftest en uhensigtsmæssig dobbeltbehandling, at et andet kommunalt organ end børneværnet skal beskæftige sig dermed. Det forudsættes dog, at der etableres et nært praktisk samarbejde mellem de 2 organer om udformningen af familieforsorgen i kommunen. Denne forudsætning er kommet til udtryk i bestemmelserne i § 2 og § 20 og ligger også bag opretholdelse af bestemmelsen om, at det sociale udvalgs formand skal være medlem af børne- og ungdomsværnet.

Der er ikke fundet anledning til at foreslå ændringer vedrørende børneværnets sammensætning.

Reglerne om medvirken af en dommer i visse sager og om bistand fra embedslægen er endvidere opretholdt.

Embedslægernes bistand er hidtil kun benyttet i begrænset omfang, men det forudsættes, at de indkaldes i tilfælde, hvor der foreligger lægelige problemer.

Siden 1958 har man med hjemmel i loven ansat i alt 7 børneværnskonsulenter, og hermed er knap halvdelen af landet dækket med sådanne konsulenter. Deres opgave er at være til rådighed for børne- og ungdomsværnene med bistand vedrørende den praktiske tilrettelæggelse og gennemførelse af børne- og ungdomsforsorgen, at yde hjælp med fremskaffelse af nødvendige oplysninger og at give vejledning om de administrative regler, der skal iagttages.

Erfaringerne fra den forløbne tid har været gode, og det er forudsat ved lovforslagets udarbejdelse, at børneværnskonsulentordningen udbygges, således at